

Publicerad 2014-01-05 18:00 av Agnes Sofia

Brutet sigill

När jag är mycket ung
förstår jag till slut att ingen människa
ska komma hit eller tala med mig,
min kropp finns kvar och har brutit alla löften,
ett sigill, ett brev som har färdats förbi,
vi talar om dagar och nätter, städer, arbetsplatser
Jag kan inte se mig själv längre, det är en
skugga som drar över den vänstra delen av ansiktet
ett mörker som växer ut från hjärtat och ut genom kroppen

in till handens hemliga muskler där jag nu skriver

"Vem är hon som vände sig om här, just nu?"

Det går inte att tro det vi ser

Det är alltid vinter, det blir allt tystare,

snö eller människa, tiga och älska, bädda
en säng med mörker, bädda den med vanmakt

Drivorna växer tills de når takrännan
Jag ställer en bandspelare mitt i rummet
ett enda vittne och jag säger det igen:
Ett enda vittne

Den röda lampan blir en vän
Elektriska partiklar tickar i mig, som pulsslag, som två fingrar

över en handled när kroppen bara
förlorar kontrollen och blir till kropp,
till ansikte lysande

mot ansikte, den tunga kroppen över min kropp, vi formerar trupper,
blåser av krig, en annan fred, ett annat krig
Och en röd blinkande lampa

Under natten tvingar jag mig bort ur sömnen
går barfota över mattan
Bakom mina ögon finns en pulserande

himmel där bilderna tar form

Allt skall graveras i koder; himlen som fylls av gnistrande bloss,
blommor som öppnas och faller
Fåglar som blir stenar som blir blommor igen
Jag färdas i en båt på ett mycket klart vatten
Vi ser att ingenting växer på dess botten
Ett mörkt kors skjuter upp ur havet
Ofta sitter jag vid ett kvadratisk bord

med händerna helt stilla
Snön faller i bedövande former
Jag kan inte tolka dessa tecken

Snövindar förseglar dörren,
det enda jag vet är att brevet bär bud om död, hemkomst.

Sofia Sandström 2013

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Agnes Sofia med Poeter.se id #46550 innehar upphovsrätten